

Etická situace (její struktura) / Morální situace (její struktura)

O situaci vůbec můžeme mluvit jen v souvislosti s něčím resp. s někým, pro něhož to je právě *jeho* situace – je to *subjekt* situace. Není žádné situace bez subjektu, k němuž je vztažena a který se vztahuje k ní. (Pokusy o jakousi „objektivaci“ situace mohou mít omezený smysl jen v případě, kdy jde o subjekty postrádající schopnost se k situaci vztáhnout ve svém vědomí, event. myšlení.) O etické resp. morální situaci můžeme tedy mluvit (a uvažovat) jen v souvislosti s příslušným etickým resp. morálním subjektem (tj. subjektem, schopným vědomého etického resp. morálního rozhodování). Na druhé straně o etickém resp. morálním rozhodování nelze hovořit tam, kde sice o nějaký subjekt jde, ale o takový, který není podobného rozhodování schopen, tj. který především nedokáže (ve vědomí resp. v myšlení) dost rozlišit mezi tím, co je eticky (morálně, mravně) pozitivní a co v témž ohledu negativní – tedy který není vůči rozdílu mezi pouze „daným“ a tím, co „má být“ dostatečně vnímavý a citlivý.

(Písek, 071128-1.)

* etická situace (její struktura); morální situace (a struktura);